Szilasi György

KOLOMPORSZÁG

PÁRATLAN OLDAL - LXIII. évfolyam, 11. szám, 2019. március 14.

Csurig van az ellenzéki sajtó az ellenzék bírálatával. Számon kérik rajtuk, miért nem képesek együtt indulni az uniós választásokon. Ezzel szemben a Fidesz–KDNP szövetsége látszólag megkarcolhatatlan monolit. Gránitszilárdságú. Most viszont dönteni kell: maradnak a Néppártban, és teljesítik annak néhány feltételét, vagy irány az euroszkeptikus szélsőjobb itt-ott fasisztoid jellegű pártokkal. És az egészben az a legriasztóbb, hogy amíg a vezér nem dönt, senki nem mer megszólalni. Pedig most nem olyan pitiáner kérdésekről van szó, hogy épüljön-e még hat fűtött műfüves pálya Felcsúton, vagy adjunk-e ötmilliárd forint támogatást Ugandának akármire. Most arról kell dönteni, hogy a jövőnk Európa vagy Közép-Ázsia lesz-e. Ezért rémisztő a Fidesz-monolit birkanémasága. Nem egy harcias Trockij színrelépését remélem, de legalább annyi kurázsit elvárnék néhány fideszes potentáttól, hogy bátran kiállva az ország nyilvánossága elé hitet tegyen az Európai Néppártban és az unióban maradás mellett. És követelje ebben a kérdésben egy pártértekezlet, kongresszus összehívását vagy egy Fideszen belüli ügydöntő szavazás megtartását. Rettenetes a Fidesz némasága. Előttük most „egy nemzetnek sorsa áll”, és birkamód hallgatnak. „Hol vagyon, aki merész ajakát hadi dalnak eresztvén, / A riadó vak mélységet fölverje szavával”? Vagy ők már nem saját maguk, hanem egy patrónus kliensei? Kivétel nélkül mindannyian? Félek, hogy március 15-én majd megtudják, mi a véleményük, és akkor boldogan rikoltják tele a világot: igen, ezt akartuk már rég, semmi mást. És ha már megkondult a vezérkos kolompszava, a nyáj boldogan indul utána, akármerre, egységesen, megkönnyebbülten, talán boldogan is. Ehhez a monolithoz képest nekem az ellenzék civakodása és sokszínűsége „tavaszi zápor, fűszere a földnek”.